Waene emmand! Summeti, kui ta sedda mitte kiuste pärrast omma mehhe wasto teinud, siis ta südda rohtis lota Jummala peäle — Agga kui ta tiggedast südam est mehhe wasto sedda teinud, ja nüüd kui üks Jummala ingel nende ees tahtis näita, kes temma süddame sisse ei selletand nähha, siis närris üks kibbe hambas temma südant. Sest kui se isse langeb, kes teist tahhab hukka sata, siis wautab häbbi ja wallo tedda ennast mahha. Agga selle sure ehmatusse sees tulli emmanda mele, et seäl liggidel üks totter innimenne olli, kes keik kohhe uskus — tedda kutsus ta keldri, ja näitis temmale neist surnuttest essite agga ühhe, ja lubbas temmale üht hõbbe rahha-tükki anda, kui ta sedda tonti (nenda nimmetas ta temma wasto sedda surnut) senna jõkke piddi kandma, mis nattuke maad seält ärra olli. — Sesamma totter olli üks wägga kange kehhaga mees, agga ni rummal kui õinas, pistis sus ka kohhe sedda tonti ühhe kotti sisse, ja puistas tedda jõkke.

Agga kui ta omma rahha tulli sama, wiis emmand tedda jälle keldri ja näitis temmale sedda teist surno. Enná, ütles se totter siis: meie tont on taggasi tulnud. Mis est ma sulle siis nüüd rahha annan? ütles se emmand jälle. Siis wottis se totter sedda surnud ja pistis tedda omma kotti, ütteldes: woi minma pean sinno pärrast omma rahhast ilma jäma, ja wiis ka tedda jõkke. Keik se sündis pimmeda de aial, wasto hommikut.

Kui nüüd se totter mollemad surnud wette olli wiskand, siis ta isse läks sülla peäle waatma, kas se tont jälle piddi wälja tullema. Agga kui ta ei kuigi aega seäl seisnud, tulli Ramo ülle sülla, sest ta olli jälle tee pealt taggasi tulnud ja ommad hobbosed ühhe kõrtso jätnud, sepärrast, et ta ikka weel kartis, ommad wennad kussagi seäl ollemast, et kül ta keige ustawam söber keik kohhad olli läbbi kuland; sest kelle enese südames õigust ei olle, ei sel olle ka lotust teiste peäle. Agga kui Ramo senna

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1812, lk. 26